ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MLÝN S TURBEM

02

V PROPASTECH STÍNŮ

VĚDECKOFANTASTICKÝ ROMÁN

02

BOŽÍ MLÝN S TURBEM

V PROPASTECH STÍNŮ

DEEP
DOWN
BMT-2ND

02

ENGELBERT PRIM

BOŽÍMLÝN s TURBEM

V PROPASTECH STÍNŮ

FANTASTICKÁ EPOCHA

© Engelbert Prim, 2026
Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2026
Cover illustration © Vojta Rejl, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0272-2 (print)
ISBN 978-80-278-1640-8 (ePub)
ISBN 978-80-278-1641-5 (mobi)
ISBN 978-80-278-1642-2 (pdf)

V MINULÉM DÍLE

Plamínek v ústí hlavně na mě spiklenecky mrknul.

Zvuk výstřelu zazněl jako soudcovské kladívko na… no, na té dřevěné destičce.

Kabát jsem měl rozepnutý, ale proti puškové střele by kroužková zbroj stejně neměla šanci. Projektil mě trefil v trojúhelníku pod hrudní kostí. Otřel se o bránici, líznul žaludek, našel si skulinku mezi břišní aortou a dolní dutou žílou, a aniž by napáchal nějaké větší škody, dorazil k páteři. Roztříštil jedenáctý hrudní obratel a zdeformovaný nárazem pak společně s úlomky kostí přeťal míchu a rozdělil páteř dokonale na dvě části. Do nohou mi projela dvě bolestivá šlehnutí vysokým napětím. Pak už to vůbec nebolelo. Snad že nadledviny už s provinilým výrazem pumpovaly adrenalin do krve. Svaly na nohách poslaly mozku chybové hlášení, ale to už nedorazilo. Fakt, že mě ty dvě cizí věci v mých kapsáčích přestaly poslouchat, a kinetická síla střely se postaraly o to, že jsem se složil na schůdky u karavanu jako žok slámy. Ale ruce byly ještě pořád pod mou kontrolou a v dlaních jsem ucítil pažby zbraní. To mi připadalo jako pořád ještě slušné vyhlídky. Jak jsem tahal pistole z pouzder, automaticky jsem kontroloval, že mám obě pojistky dole. Zároveň jsem se po pádu orientoval v prostoru a hledal Řezní-

kův ksicht. Jo, to bude támhle, jak se zase něco zablesklo.

Druhá pušková střela mi vnikla do levého oka, kterým v cákanci sklivce hladce proplula, očním důlkem pokračovala do dutiny lebeční, prosvištěla levou mozkovou hemisférou, a protože se po cestě neměla o co zdeformovat, malou dírkou zase vylétla z hlavy ven.

Moje vyhlídky se smrskly na jedinou. Vyhlídku na věčnost.

Svět explodoval do pestrobarevného kaleidoskopického mišmaše, potom všechny barvy přešly do jediné, oslnivě bílé, a pak to celé někdo vypnul.

***

Zatracená záležitost. Zastřelili mě.

A nedost na tom, že jsem byl proděravělý jako cvičný terč, navíc mě sundal zrovna Řezník! Jeden z největších zmrdů, co kdy chodili po téhle planetě. Dlouhé roky jsem ho naháněl po zpustošené Evropě, vždycky mi unikl. Nakonec jsem to vzdal, zašil se na Zahradě a najednou, po letech, když už jsem v to ani nedoufal, jsme na sebe znova narazili. A jak jinak, stojící zase proti sobě. Z tohohle posledního setkání jsem ale nevyšel dvakrát nejlíp. Nejen že jsem nezachránil chudáka vojína Bártovou, navíc mi ten zmetek prostřelil hlavu. Jo, uznávám, zabodoval. Nikdy jsem taky netvrdil, že je neschopný. Kdysi to byl fakt řezník, nařachaný, docela sympatický týpek, co jsem se s ním zdravil v hospodě U Pivoje. Jenže pak

vstoupil do Sousedských milicí, původně organizace nasraných sousedů, která měla na programu řešit takové věci jako problém s gangem mladistvých, přepadávajících jen tak pro zábavu v Letenských sadech důchodce, prevenci krádeží a vloupání do aut, opilce, kteří v noci kvůli debilnímu plošnému zákazu kouření halekali před hospodama místo uvnitř, a mimo jiné i čím dál drzejší projevy té nepřizpůsobivější čili viditelnější části muslimské komunity; obtěžování žen a dívek na ulicích a jejich první pokusy o šaría hlídky. Což byl i důvod, proč se k nim časem začali přidávat lidi s poněkud odlišnou motivací, kteří nakonec tuhle skupinu transformovali v bandu zfanatizovaných nácků a rasistů – těžko oddělit jedny od druhých –, která nakonec v Pevnosti Letná, v jedné z posledních přeživších zón vybudovaných v Praze po vypuknutí nákazy Magdeburgu, čtyři roky po pandemii zosnovala převrat. A musím přiznat, že úspěšný. To jsme se s Řezníkem spolu poprvé pustili do křížku. Tuhý protivník. Inteligentní, houževnatý, bezohledný, krutý, s mimořádnou schopností včas mizet, když to s ním začne vypadat bledě. Ufikl jsem mu ucho, skalpoval pleš, udělal amatérskou tracheotomii, ustřelil prst, prohodil ho oknem na ulici – všechno ustál. Když tak o tom přemýšlím, tehdy mě asi přestal mít rád.

Jo, měl jsem se na ty stopy včera vykašlat. Šlo se po nich hezky, o tom žádná, stezka byla nádherně prosekaná, ale jak odbočily na východ, měl jsem si jít po svém. Tam, kam jsem původně směřoval, k Blaníku za Otou Mourkem, pro kterého jsem měl v ba-

tohu semena starých odrůd kokořínských slivoní a nešlechtěných mrkví. Držet se svého plánu, býval by mi Řezník neprohnal kulku hlavou. Jenže když zjistíte, že je někdo v nesnázích – a podle stop dvojice pronásledovaná čtyřmi Boháči v nesnázích byla –, a když už vám jednou říkají Boží mlýn s turbem, prostě si neumíte pomoct. Ta přezdívka se pro mě postupem času stala až tak nějak zavazující. Kromě toho, kdybych se do toho nenamontoval, měl by to místo mě nejspíš za sebou Karel – a co on, tomu už táhlo na osmdesát, stejně jako mně –, ale hlavně by to odnesla jeho vnučka. Mlaďounká, krásných patnáct, život před sebou… Jo, jasně, ve světě zdecimovaném pandemií Magdeburgu a EMP bombami, ale i tak. Od Velkýho průseru to bylo už dvaadvacet let, život si pomalu nacházel cestičky, jak se vracet k normálu. A možná i k něčemu lepšímu.

Kdyby se najednou po všech těch letech nezjevila z pohřebiště dějin se vynořivší Konsolidovaná česká republika a její Spojené bezpečnostní složky.

A Řezník.

II.
V PROPASTECH STÍNŮ

Samozřejmě jsem o ní přemýšlel. O smrti. Jaké to asi bude. Vzpomínám si, jak mi bylo deset, na den přesně, měl jsem narozeniny. Seděl jsem sám v setmělém pokoji našeho vinohradského bytu, oslava už asi proběhla, protože byl všude klid, místnost osvětlovala jen puštěná černobílá televize, kterou jsem ale v tu chvíli moc nevnímal. Přemýšlel jsem o své smrti. A tenkrát jsem si řekl: „Tak, je ti deset. A nic jsi nezažil. Ještě osmkrát devětkrát to samý a umřeš."

Myslím, na desetileté dítě docela hluboká myšlenka.

Představoval jsem si v té době, že až umřu, budu ležet v černém kabátě uprostřed cestičky mezi hroby na Olšanech a lidi kolem mě budou nevšímavě chodit, překračovat mě a obcházet. Byla to samozřejmě metafora. Šlo o to, že až umřu, což je pro jednoho, dalo by se říct, docela zlomová událost, ostatní to nijak zvlášť nepocítí. Možná pár nejbližších a pár kamarádů, na chvíli. Ženské si pobrečí, chlapi poskládají ksichty do vážného výrazu, řeknou něco jako: „Odpočívej v pokoji!" nebo: „Byla s ním prdel" nebo: „Pozdravuj nahoře!" nebo „Pozdravuj dole!", ale dál si budou žít své životy, jako by se nic nestalo. A ono se vlastně opravdu nic nestane. Svět okolo nezmizí. Bude fungovat dál i beze mě.

A tohle pro mě od té doby byla vlastní smrt. Svět beze mě.

Takže teď to teda bylo tady.

Ale bylo to… divné.

Nejvíc ze všeho bych asi čekal NIC. Nicotu. Něco, kde už neexistují pojmy jako „nejvíc“, „ze“, „všeho“, „bych“, „asi“, „čekal“ a „nic“. Ale takovéhle NIC to nebylo. I když se mu to docela blížilo, přesto to bylo pořád NĚCO. I když neznámé, jiné, divné.

A když už teda ohledně NIC nic, další na řadě by byly na mém žebříčku očekávání takové ty věci, jako třeba tunel směřující k oslnivému světlu, tribunál jako v té Čapkově povídce, všeobjímající smíření, ten slavný okamžik, kdy vám proběhne hlavou celý život, ale z těchhle věcí – nic. Jenom to neuchopitelné NĚCO. Bylo to něco… Ono se to blbě popisuje, protože popisuju nepopsatelné naprosto nevhodným jazykem. Věci, pro které neexistují slova, se snažím popsat slovy. Pochody, které není možné vysvětlit větou, souvětím nebo celým esejem, popisuju větami složenými z těch nedostatečných slov. Ale co dělat, když k telepatii se evoluce ještě nedoplácala.

Bylo to něco mezi stavem, prožitkem, momentem v čase a věčností současně, samotnou existencí, uvědoměním si konečného odpojení a souběžného napojení na VŠECHNO, nepatrným místem uprostřed vesmíru a celým vesmírem v jednom nepatrném bodě zároveň, ale ani jedna z těch věcí se nedá chápat v běžném slova smyslu. Jako by to všechno byly nějaké sféry oddělené od sebe tenoučkou blankou, přesto neoddělitelně spojené a prostupující jedna druhou.

Jako dimenze světů existujících na jednom místě, v jednom čase, vnořených do sebe, ale přesto od sebe oddělených nepřekonatelnou bariérou.

Nebyl to stav bez vědomí ani bezvědomí, ale stav plného vědomí bez zakotvení, bez osobnosti. Vědomí těkající všude a současně nikde konkrétně. Vědomí nikoho na území nikoho, kterým poletovaly rezidua pocitů.

Reziduum očekávání. Jo, něco takového tam asi bylo. Očekávání, co bude dál? Ale dál? Na místě, kde možná čas ani neplyne?

Reziduum dezorientace. Kde jsem? Kdo jsem? Kdy jsem? A vůbec – jsem? Myslím, tedy jsem? Nebo myslím, přestože nejsem?

Reziduum odevzdání. Nechat se nést proudem, bez vlastního snažení kamkoli směřovat.

Reziduum strachu. Nebylo ho zas tolik, ale přesto tam taky byl. Strach z neznáma. Jako když jdete prvně do školy. Nebo jedete vlakem někam do prdele na Slovensko s povolávákem v kapse.

Byl to koktejl toho všeho, kdy se poměr ingrediencí neustále měnil.

Ale všemu tomu vévodil vztek. Objevoval se a mizel v mohutných vlnách ve stále se zkracujících intervalech, až nakonec zůstal trvale na pozadí všeho. Všudypřítomný vztek. A tohle nebylo reziduum. Vztek byl zřetelný. V duchovním těle vězící rozpálené kopí, které ne a ne vychladnout. Pocit nedokončenosti. Něco bylo na tom ztraceném světě špatně, mělo se to napravit, ale zůstalo to v nepořádku. Ve fatálním nesouladu. Ale v tomhle stavu vědomí nešlo určit

příčinu, byl tu jen ten pocit. Jako když se ráno probudíte a po snu, který si nepamatujete, ve vás zůstane pohoda nebo neklid. Neopodstatněný jásot duše nebo smutek bez důvodu. Stejně tak tady a teď, ať už to bylo kdekoli a kdykoli, přetrvával ten pocit vzteku. Na hranici vědomí, hned za horizontem, unikající s každým krokem k němu stále dál a dál, zneklidňující a rozčilující. Jako by život byl ten zapomenutý sen a něco neuchopitelného z něj se přeneslo sem.

Jelikož jsem neměl osobnost čili ani žádné své vlastní touhy nebo cokoli spojeného s nějakým já a jeho chtěním, pohybem, směřováním, myšlením, činností, dá se jen stěží hovořit o tom, že *jsem* něco *udělal*, nebo se někam *přemístil*, nebo na něco *pomyslel*, ale pravdou je, že *jsem* nějak, z nějakého těžko popsatelného důvodu *zainteragoval* s tou blankou oddělující ty nedefinovatelné součásti tohohle nedefinovatelného místa, stavu, něčeho… Snad že *jsem* ji *nechápal* a *připadala mi* nějak svazující a znepokojující. Snad že *jsem* pořád *pociťoval* kromě těch reziduí i ten nereziduální vztek. A ta bariéra mezi sférami byla nějaký ekvivalent pout. A nějak nedefinovatelně *mě srala* a *odpuzovala* a *přitahovala* a *zajímala* zároveň. Ať tak nebo tak, prostě *jsem se* jí *dotkl*, *odrazil se*, znovu *se* jí *dotkl*, a znovu *narazil*. Působila neproniknutelně. A *já* najednou zcela jasně *věděl*, že je to překážka, kterou je potřeba překonat. *Zkusil jsem* to znovu. Bez úspěchu. Ale tam za tou bariérou bylo řešení té nedokončenosti. Takže znovu. Musel *jsem* ji překonat. A znovu. Bylo potřeba *se* dostat skrz. A znovu. A znovu bez úspěchu. Načež *mě*

ovládl vztek. Ten *můj* nereziduální, všudypřítomný vztek. Narostl, zaplnil celé jsoucno, pohltil i *mě*, a nějak *mě* nabil. *Vrazil jsem* do té bariéry mezi sférami s novou silou. A *nabitý* tím vztekem *jsem překonal* její odpor. *Prolnul* jí. *Napojil se* na ni. Bylo to kraťoučké spojení. Tak krátké, že než *jsem si* ho *uvědomil*, bylo pryč. Přesto jako *bych se* na ten nepatrný okamžik *napojil* na myceliální síť napříč veškerým jsoucnem od jeho počátku až do jeho zániku. A *dostal* pořádnou pecku. Výsledkem byl šok, exploze *sebe sama*, agonie, euforie a… konečně to očekávané NIC.

A pak…

Pak najednou zase naskočila osobnost. Jako operační systém po restartu. Trochu zmatená a možná ne ještě úplně kompletní, ale osobnost už to zase byla. A začaly se objevovat obrazy. Krátké, vzpomínkám podobné záblesky, ale se vším všudy, včetně pocitů, vjemů a vůní. S myšlenkami patřícími té chvíli, ale jen té chvíli, bez kontextu.

Rozlehlá savana s dramatickou oblohou nad ní, bodání ledových kapek deště ve tváři, barvy ztlumené nadcházejícím večerem, únava a hlad, cíl ještě někde daleko za horizontem.

Tichý, jen světlem z ulice osvětlený pokoj plný nábytku a obrazů, před očima výplet dětské postýlky, vůně čistého povlečení, jeho ještě trochu drsný dotek na kůži, zvuky z vedlejší místnosti, tam je máma.

Posed v koruně stromu, vůně jehličí, boj s nudou a spánkem, přede mnou krajina zalitá ranním sluncem, v dálce siluety kopců odstínované řídkou mlhou, na nebi kroužící dravec, kručení v břiše, prdel bolavá

od tvrdé větve sloužící mi za sedačku, ale už brzy mě vystřídají.

Pod nohama v zelených kalhotách a hnědých polobotkách ubíhající dlouho neviděná, ale důvěrně známá dlažba v naší ulici, znuděná víkendová atmosféra létem rozpáleného velkoměsta, ještě tenhle blok a jsem doma, těšení se na džíny.

Dusný skleník, pach hlíny a tlení, milostpaní na kolenou mezi *ficus macrophylla* a *persea americana*, ňadra vyvalená z korzetu, oči zvednuté a vpité v mých, pootevřená, trochu upatlaná lačná ústa, před nimi můj rtěnkou okroužkovaný penis ve špinavé dlani, za chvíli se jí vystříkám do toho jejího chlípného napudrovaného obličeje.

Bahno a hnijící listí, já v něm a na mně chlap, vyvalené šílené oči, smrad týdny nemytého těla, zkažený dech v ksichtě, supění, ostří nože na mém krku, když do toho teď nedám všechno, je konec.

Tisíce takových a podobných momentů vytržených z různých životů. Některé jsem poznával, byly nepochybně moje, ostatní byly jen zvláštně povědomé.

Kmenové ohniště, plameny ozářené zjizvené tváře kolem něj, vousaté drsné obličeje s rozpláclými nosy žvýkající tučné maso před chvílí ořezané z rožněného divočáka, chřípí naplněné jeho vůní, omastek na bradě, kolem mě mí lidé, naproti lidé z plání, na rozdíl od nás celí pokrytí řídkou srstí, tohle je oslava uzavření míru, ale já jim nevěřím.

Až po horizont černá krajina po nedávném lesním požáru, ohořelé pahýly stromů a zbytky ožehlých kostí zvířat, v dálce ruiny periferie města s jediným,

nakřivo stojícím věžákem, houpu se na koňském hřbetě, vedle mě kulhá starý prošedivělý vlčák, brzy ho zase posadím do jeho koše za svými zády, cítím radost z řídkých ostrůvků nové trávy a ojedinělých výhonků pionýrských dřevin.

Bílá ledová pláň, nad ní šedivé nebe s o něco světlejším flekem těsně nad horizontem, kde se dá tušit slaboučké nehřející slunce, pod kožešinou moje holčička přisátá k prsu, mé nohy se sněžnicemi pomalu se střídající pode mnou, díky absenci jakéhokoli pevného bodu v okolí, podle kterého by se dal poměřovat pohyb, to ale vypadá, jako bych přešlapovala na místě, přesto se cítím spokojená a v bezpečí, jsem tady doma.

Větrem a chlístanci deště bičovaný strážní koš uprostřed nekonečného oceánu, pod ním pár ráhen a prťavá lodička, jako vyřezaná z borové kůry, v rukou teleskopický námořní dalekohled Kelvin & Hughes, co studí i přes rukavice, ale nemá smysl si ho přikládat k oku, je vidět úplný hovno.

Setmělé kino, příliš hlasitě puštěný zvuk chrčící ve slabých reproduktorech, pod zadkem dřevěné sklápěcí sedadlo uprostřed první řady, nedočkavostí rozpálené tváře, doširoka otevřené oči přišpendlené na obrovském plátně přede mnou, kde na pozadí s trilobitem velkými písmeny stojí: *Cesta do pravěku*.

Statisíce záblesků. Z odlišných prostředí, životů, dob, ale přesto nějak spojených.

Lazaret v kostele bez půlky střechy, zápach hnijícího masa a smrti, zima a strach, unavená zdravotní sestra ve špinavé a zakrvácené uniformě ukazuje

dvěma mužům v potrhaných mundúrech, koho dalšího mají odnést ven na hromadu mrtvých těl, ke kterým se patrně brzy připojím.

Nádherný slunečný den, most přes řeku uprostřed města, zástup spoutaných mužů, žen a dětí, já na kolenou opodál přivázaný ke svému defenderovi, u zábradlí drží dva chlapi v modrých pruhovaných tričkách krásnou černošku v hnědé kožené bundě a maskáčových kapsáčích, ta se otáčí přes rameno přímo na mě a bezhlesně šeptá: miluju tě. Já si rvu umělohmotné stahovací pásky na rukou do masa, ty ale nepovolí, mám příšerný vztek, o to větší, že u sebe mám ještě tři nože, které nenašli, ale na které nedosáhnu.

Počkat!

To je ono! To je důvod toho pocitu vzteku, nedokončené práce, toho rozpáleného kopí v mých psychických vnitřnostech, toho duševního svědění, které nejde podrbat.

Vraťte to!

Načež se ozval hlas Petra Nárožného: „Říkáte vrátit? No prosím, jak si přejete," a mizející obraz mostu zase najel.

Jasně, ta černoška, to je Sofie! A ti, co ji drží, to jsou ti sráči od Sousedských milicí. A támhle stojí ten zmrd Řezník! V ruce drží sekáček na maso, ze kterého odkapává krev, a na jeho otlemené držce s čerstvým šrámem od čela přes oko a celou levou tvář až po zarostlou bradu mu pohrává spokojený úsměv.

Rázem to bylo jasné. Bylo to stejné, jako když po tom snu, který si nepamatujete, narazíte na někoho, kdo v něm byl. Najednou to naskočí.

⁂

Poklop si sedí zase na svém místě v klenbě sklepní kóje, já sedím na spodní palandě a v mé hlavě sedí strach. Bojím se o Sofii. Přesto, že nemusí být hned tak zle. Nejspíš prostě Shanti nedokázala slanit, takže obě vlezly do střešního bytu vedlejšího činžáku, což byla naše náhradní úniková cesta, protože protipožární dveře s bezpečnostním zámkem na půdě tohohle domu jsem prostě nerozlousknul. Teď jen stačí, aby se holky dostaly skleníkem nebo po ulici sem. Jenže nemůžu si pomoct, na mysl mi přicházejí všemožné scénáře a většina z nich je z filmů přístupných až od osmnácti a nekončí zrovna nejlíp. Moc dobře totiž vím, že i jednoduché a dokonalé plány se ve střetu s realitou dokážou změnit v nepřekonatelný chaos a skončit ve slepé uličce.

Nakonec se mi horko těžko povede sám sobě vsugerovat, že to ve finále určitě dobře dopadne a že stačí jen počkat, až obě děvčata v pořádku dorazí do autodílny a houknou na mě shora. Takže stačí jen nevyšilovat a nějak se tu do té doby zabavit. Což není problém, který by mě trápil, protože nějaké věci k vyřízení na seznamu mám.

Nejdřív vylovím z batohu vysílačku a zapnu ji v naději, že třeba zachytím hlášení, které se nás bude týkat. Například: „Ten starej negromrd i s tou svojí černou čubkou jsou v prdeli, zmizeli nám.“ Nebo: „Ten starej negromrd s tou svojí černou čubkou se zabarikádovali ve sklepě. Potřebujem erpégéčko.“ Nebo: „Tu černou čubku jsme chytli, ale ten starej

negromrd je zabarikádovanej ve sklepě. Potřebujem semtex.“ Nebo: „Chlapi, děláme hrozný věci, špatný věci, rozmyslel jsem si to, všichni okamžitě přerušte akci.“

Ale walkie-talkie mlčí. Hodím ho zapnuté na palandu.

Pak se zbavím masky, vyřídím si nějaké záležitosti na hajzlíku a začnu se probírat ukořistěnými zásobníky. Všechny kompatibilní s mojí čézetou nacpu do levé spodní kapsy kožáku, z ostatních se střelivem ráže 9 × 19 luger vyházím náboje. Téměř vystřílený šuplík do shadowa doplním a zastrčím ho zpátky do trojité kožené sumky na opasku u levého boku. Zásobníky do škorpiona si dám do levé spodní kapsy. Jeden s náboji ráže .40SW přidám do batohu. Pak z vlastních zásob doplním zásobník v Řezníkově Glocku 21. Vejde se jich tam třináct. Obtáhnu závěr, pak šuple ještě vyhodím a doplním náboj, který po obtažení zaplul do komory. Takže čtrnáct. Když je čas, dělám to tak už automaticky. Jedna kulka navíc může být někdy zatraceně užitečná. To samé pak provedu i u shadowa. Nevrátím ho ale zpátky do zadního vnitřního pouzdra, ale připnu si vpravo na opasek kydexové a s tichým zaklapnutím ho zasunu do něj. Do zadního si dám glocka. Zbytek devítek volně nasypu do jedné z uzavíratelných vnitřních kapes báglu.

Vysílačka za tu dobu ohlásí jen, že „sever je čistej“. Dave na to odpoví, aby nechali na hlídkových stanovištích jen nezbytný počet mužů a zbytek poslali k radnici na Štrossu. Sever je Stromovka. Sady, zahrady a asi nejděravější a nejostřeji střežená hranice

Pevnosti Letná. Jestli Milice obsadily tuhle oblast, mají už asi pod kontrolou i všechno ostatní.

Sundám si kožák a ledovým sprejem si zase postříkám rameno. Pak odmotám gafu na levé noze, vyhrnu si nohavici a zbytek spreje použiju na umrtvení řezného zranění na holeni, protože teď přijde na řadu ta pravá zábava pro pořádný chlapy. Je potřeba šít. Rána se táhne od kosti asi šest centimetrů přes sval nalevo. Křivě se na mě šklebí, je docela hluboká a začíná znova krvácet. Zkontroluju, jestli v ní nevězí zbytek skla, ale všechno vypadá čistě. Navíc kdyby v ní něco zbylo, asi bych to pocítil už po cestě. Vytřu ji lékařským lihem politou gázou, očistím okolí a celé to pak přestříknu Septonexem. Přímo na ránu se to prý používat nemá, ale chci mít jistotu, že pod šitím nezůstanou nějaké sajrajty, co později způsobí, že se rána podebere. Z kožáku vytáhnu kápézetku a z ní šití; zahnutou chirurgickou jehlu s trojúhelníkovitým průřezem a hedvábnou nit. Sundám si levou rukavici, všechno včetně rukou zase přestříknu dezinfekcí a jdu na to. Prsty přitáhnout okraje rány k sobě, povytáhnout a kolmo propíchnout kůži, pokud možno stejně daleko od okrajů. Protáhnout, ustřihnout nit, udělat uzlík, utáhnout tak akorát, zastřihnout konce.

„Tady Alfa dvě, Dave, poslední bévépéčko je naše a provozuschopný. Přepínám."

„Dave, skvělý, Alfo, máte řidiče? Přepínám."

„Pablo to koupil. Rozchodí to, ale momentálně je mimo. Přepínám."

„Rozumím, někoho pošlu. Kde přesně stojí? Přepínám."

„Nahoře u Gennetu, v parku u pláně. Přepínám."

Jestli se kluci moc nepřepínaj.

„Rozumím. Dave konec."

Jo, tak tohle je fakt konec. Pro Letnou, jak jsem ji znal, určitě. A Sofie pořád nikde.

Další steh.

Jehelec, věc sloužící k pevnému uchopení jehly, nemám, ale rukavice poměrně dobře plní stejnou funkci. Trochu to píchá, ale co jiného byste čekali od jehly. Zní to, jako bych byl kdovíjakej tvrďák, ale myslím, že větší zásluhu na tom má to zmrazení sprejem. Další steh. Vypadá to docela dobře. A další.

Walkie-talkie se opět probudí a někdo žádá posily do Kamenické 6. Dave odpoví, že tam posílá čtyři chlapy. Nemám páru, o co tam může jít. Pak Dave udělí příkazy ohledně téhle posily dvěma velitelům, ozve se jejich potvrzení a vysílačka zase zmlkne.

Další tři úhledné stehy.

Už jsem pár ran zašil, ale nikdy svoje. Na vlastní kůži je tohle moje premiéra. Vypadá to ale, že předchozí praxe byla užitečná, jde to jako po másle. Okraje kůže i s podkožím k sobě správně přiléhají a na zašitém kousku se tvoří ucházející ranový hřeben. Což je jen doktorskou hantýrkou napudrovaný výraz pro krabaté krvavé jelito.

„Tady Dave," ozve se zase vysílačka. „Všem oddílům, opakuji, všem oddílům: v rámci standardních bezpečnostních opatření se okamžitě přelaďte na frekvenci číslo 5 a nastavte kódování 12. Frekvence 5, kódování 12. Provedení potvrďte až na nový frekvenci. Dave konec."

Tak *standardní bezpečnostní opatření*. Nebo taky někomu došlo, že někdo může mít jejich vysílačku a poslouchat. Třeba já. Ale jasně, celý svět se netočí jen kolem mě tak jako moje paranoia, může to nakonec opravdu být jejich běžný bezpečnostní protokol. Ať tak nebo tak, s odposloucháváním mám po prdeli.

Stehů je nakonec jedenáct, půl centimetru od sebe. Nevypadá to zrovna nejlíp, ale funguje to. Zašil bych si i rameno rozseklé střepinou z hasičáku, ale levačkou si netroufám. Navíc se mi zdá, že už se tu flákám příliš dlouho. Pohledem na hodinky s překvapením zjistím, že od chvíle, kdy se Sofie s Shanti škrábaly na střechu, uběhlo přes tři čtvrtě hodiny. Sakra! Jak ten čas letí, když se člověk dobře baví. Čekat, že se ještě objeví s provinilým: „Sorry, zakecaly jsme se na chodbě“, by asi bylo jen dalším plýtváním času. Pozitivní scénář asi neprošel schvalovacím procesem. Nehledě na to, že se každou chvíli může vrátit Řezník s posilou a s RPG nebo semtexem. Čas vylézt z nory a něco dělat.

Zašitou ránu převážu fáčem a ten pak přelepím shora dolů na dvou místech gafou, aby nesklouzl. Převléknu si ponožky a místo kecek si obuju kožené kotníkové pohory. Jsou zánovní, ale už hezky rozšlápnuté, stejně jako další dva totožné páry; v bévépéčku o patro výš a v boudě na nářadí, co je zároveň můj kancl, v sadech ve Stromovce. Už roky je střídavě nosím, aby nedošlo k tomu, že se nějakým nedopatřením ocitnu na útěku v úplně nových botách, protože to bych se mohl rovnou sám zastřelit. Tyhle

pohorky totiž nejdřív musí ukázat nohám, kdo je tady pánem. Pořádně ty zhýčkané, měkké, růžové věci pokořit, otlačit a rozedřít. Servat pár nehtů. Musí nasáknout potem, krví a tekutinou z prasklých puchýřů, musí cítit, že vám vhánějí slzy do očí, musí vás zlomit a slyšet, jak je proklínáte a dáváte jim jména, nad kterými by se červenal i Matonoha. Teprve pak tyhle pohorky usoudí, že si je zasloužíte, že jste jejich pán, a stanou se opravdu vašimi. A teprve tehdy, po několika týdnech, se začnou pomalu tvarovat a měknout a poddávat a stávat se těmi nejpohodlnějšími botami na světě, a to konkrétně jen a pouze pro vaše nohy. Nebo si zvyknou a vytvarujou se nohy, kdo ví? Tak takové boty si nazuju. S tím rozdílem, že díky střídání tří párů s normálními rozchozenými botami jsem se vyhnul slezlým nehtům a krvavým puchýřům.

Nasadím si pravostranné podpažní pouzdro na tasení levou rukou, otevřu trezor a vyndám z něj specialitku; pětiranný Smith & Wesson Model 500, největší, nejtěžší a nejsilnější sériově vyráběný double action revolver na světě, který se jako výsledek poměřování pindíků výrobců zbraní objevil v roce 2003 a od té doby nebyl překonán. Zčásti i proto, že jeho kalibr už byl tím největším legálním kalibrem pro civilní zbraně. Váha kolem dvou kilo, integrovaný kompenzátor a ráže .500 S&W Magnum, což je nejbrutálnější střelivo do krátkých střelných zbraní vůbec, rovnající se výkonem puškovým střelám a mající vysokou šanci deflorovat i neprůstřelné vesty. Nazývat tuhle zbraň malým dělem není vůbec nadsázka. Několikrát

jsem si z ní vystřelil na střelnici a můžu potvrdit, že jako malé dělo nejen vypadá, ale i duní a kope. Zkontroluju megalomanské náboje ve válci, vrazím revolver do holsteru a zajistím řemínkem. Hned se cítím větší, silnější, hezčí a chytřejší. Zkrátka jako chlap s největším pindíkem.[1]

Do zbývajícího prostoru v batohu naházím několik krabiček nábojů z trezoru, pár balení mléčné Scho-ka-koly, legendární energetické čokolády používané wehrmachtem už za druhý světový, a nový ledový sprej. Litrovou termosku naplním vodou z barelu a zasunu zpátky do boční kapsy, do druhé k masce nacpu vypnutou vysílačku, hodím na sebe kožák, nasadím helmu a naposledy se rozhlédnu, jestli jsem na něco důležitého nezapomněl. Určitě jo, ale to stopro zjistím až posléze.

Od vchodu ke mně dolehne dunění, jak se někdo začíná snažit vyrazit protipožární dveře do sklepa.

„No jo, vždyť už jdu," zabručím, zhasnu a nahodím nočník.

Všechny věci, co si chci vzít s sebou, položím na horní palandu a pak tam vylezu sám. Vyházím všechno nahoru do skladu o patro výš a nakonec se tam vysoukám i já. Ještě se natáhnu zpátky dolů, vyklepu deku a znovu ji rozprostřu na lůžko.

---

[1] Vlastně to není tak docela pravda. Tahle zbraň se vyráběla v několika verzích, které se od sebe lišily převážně jen délkou hlavně, od nejkratší sedmicentimetrové určené k sebeobraně před útočící divokou zvěří, a to včetně medvěda, až po prodlouženou 26,6 cm dlouhou, už jednoznačně primárně loveckou, nahrazující středně výkonnou karabinu. Já, ač cvok, co musí mít vždycky to nej, jsem ale tentokrát zvolil verzi s 16,5 cm dlouhou hlavní, tedy až čtvrtého macka v pořadí. Ale říkat, že jsem chlap se čtvrtým největším pindíkem, to vyzní, uznejte, trochu blbě.

Prostě puntičkář. Opatrně spustím cihlový špunt na své místo a odpojím závaží. Dunivé zvuky ze sklepa se znatelně ztlumí. Odtlačit a zaparkovat na poklopu vybrakovanou Škodu 120L, která stojí připravená hned vedle, je pak dílem okamžiku.

Obě prostorné, velkými plechovými vraty propojené místnosti, které zabírají plochu půlky přízemního podlaží, garáž s výjezdem přímo na ulici a dílna přilehlá ke dvoru už o svém původním účelu moc nevypovídají. Autodílna byla zrušená a vyklizená už před vypuknutím nákaz, a její majitel, Jindřich Koutský, modelový prepper, ji začal využívat jako sklad potravin a vybavení pro případ apokalypsy. Když jsme sem poprvé vstoupili, byla úplně zaplněná černou barvou natřenými barely s rýží, těstovinami, luštěninami, moukou a sušeným nebo nasoleným masem, všechno rozdělené do menších vakuovaných balení. V kovových průmyslových policích byly až ke stropu vyskládaná kvanta léků, propanbutanových lahví, kanystrů s naftou a vysokooktanovým benzínem, plynových masek, trvanlivých konzerv, monočlánků všech typů, svítilen, svíček, tuhých podpalovačů, zápalek, zapalovačů, spacáků, funkčního prádla, turistických bot, nářadí, zkrátka všeho, na co si vzpomenete, že by se mohlo hodit ve světě bez fungujícího zásobování. K tomu dvě elektronkové radiostanice, pár vysílaček, několik agregátů a obsáhlá knihovna map, technických skript, příruček pro přežití a atlasů všeho druhu. Skříňový trezor byl pak plný zbraní, krátkých i dlouhých, útočných i obranných granátů a stovek krabic nábojů všech možných ráží. Já sám byl prepperstvím

taky trochu štrejchlej, ale tohle byl krystalicky jasný, ukázkový případ. Když Koutský při druhé vlně Magdeburgu umíral ve svém bytě o pár pater výš, řekl o tomhle skladu a propojené sklepní kóji Sofii, která ho chodila kontrolovat a nosila mu jídlo. Než jsme nález ohlásili, odpojil jsem kladkostroj, průlez do sklepa zakryl plechem a zaparkoval na něm škodovku, protože podělit se o zásoby s komunitou je jedna věc a získat výhodu pro stav nejvyšší nouze je zase věc jiná. Všichni, kdo jsme o tomhle skladu věděli, jsme se shodli na tom, že bez proviantu a vybavení Jindry Koutského by Pevnost Letná nejspíš nepřežila do doby, než začaly plodit naše chovy, zahrady, sady a skleníky. Teď bývalý prepperův sklad připomínají už jen spotřebované propanbutanové bomby v jinak dočista vyklizených policích, pár opomenutých knih a prázdný trezor.

Otevřu vrata do nepoužívané garáže a přede mnou se objeví zadek ocelového opancéřovaného obojživelného monstra s názvem BVP – 2. Naše bévépéčko, béefko, befko. My mu říkáme Hroch. I s věží, ze které ční dlouhý třicetimilimetrový kanon a spřažený kulomet v ráži 7,62 mm, je to čtrnáct tun těžké šestinápravové pásové hovado jen o něco vyšší než já. Kvůli své váze je zaparkované pro jistotu hned u nosné zdi. Díky klenbám o podlaží níž by to snad podlaha vydržela i jinde, ale radši jsem neriskoval. Jedna ze dvou dvířek v jeho zádi jsou otevřená a je jimi vidět do přepravního prostoru mužstva zaplněného našimi nouzovými potravinovými zásobami, barely s pitnou vodou a bagáží. Jelikož sem ale se Sofií občas

chodíme něco vzít, doplnit nebo vyměnit, připomíná to spíš normální bordel. Ve vedlejším prostoru jsou už jen zásoby nafty, protože Hroch je docela žíznivé zvířátko. Má spotřebu tak nějak osmdesát na sto.

Přišel jsem k němu vlastně úplně náhodou. Při jedné své soukromé výpravě za literaturou jsem měl potyčku s takovými docela nenažranými lovci vybavení, nebo co to bylo za sebranku. To bévépéčko bylo jejich. Ale nikdo, kdo by v něm odjel, nezbyl. Říkal jsem si, že Zóně Letná určitě přijde vhod. Naložil jsem ho knihami až po strop a vrátil se do Pevnosti. Když jsem ho pak zaparkoval v garáži a vyložil, bylo už docela pozdě, takže jsem hlášení o něm odložil na zítřek. Ale druhý den jsem prostě zapomněl. Chlapi u brány si mysleli, že je to náš stroj, takže ani oni to nehlásili. Další den jsem po cestě za Holanďanem musel najednou něco řešit a byl jsem dva dny v tahu. No a pak jsem si řekl, že když už, nechám ho ulité. Bude to hezký a užitečný bonus pro případ nouze. To jsem myslel ještě pořád na Letnou, že se bude hodit na její obranu, když se situace přiostří. To, že to teď dopadlo takhle, je jenom důkaz, že nechat si nějaký foršus pro strejčka Příhodu není někdy vůbec na škodu.

Naházím své věci dovnitř, nechám si jen škorpion.

A je to tady. Jdu ven. Jestli jsou holky ve vedlejším baráku a z nějakého důvodu se sem nemůžou dostat ani přes ulici, ani přes skleník ve dvoře, nejspíš nebudu moct ani já za nimi, ale sedět tu dál už prostě nevydržím. Jako by mě něco z jedné strany táhlo ke dveřím a z druhé do mě strkalo. Musím se mrknout, jak to venku vypadá a kde to, kurva, vázne.

Vylovím z kapsy kabátu ten správný klíč a odemknu dveře do průjezdu. Otevírají se dovnitř, což mi trochu usnadňuje situaci pro případ, že by někdo v průjezdu hlídkoval. Ovane mě dusný, zemitý vzduch ze skleníku. Cítím, jak mi kapka potu sjede ze skráně po tváři. Pod kožákem jsem úplně mokrý. Vytáhnu shadow, shodím si před levé oko termovizi a dvakrát krátce nakouknu do chodby, nejdřív směrem k ulici, pak k vnitrobloku. Čisto. Pomalu vyjdu z autodílny, zamknu za sebou, protože i z téhle strany je klika, a zamířím k dokořán otevřenému vjezdu z ulice. Jestli jsem byl doteď lehce nervózní, najednou jsem zas klidný jako po platíčku Xanaxu. Situace se nijak nezměnila, devadesát procent populace je pořád mrtvých, civilizace je pořád v troskách, na Letné přebírají moc kreténi a Sofie je pořád kdovíkde, ale já mám v pazouře bouchačku naládovanou poloplášťovkami s tupou špičkou a *něco* dělám. Nesedím schovaný v garáži a nenechávám mozek přehrávat mi scénáře, kde Sofii znásilňuje zástup dementů v pruhovaných tričkách. Ostatně opadnutí stresu v ostré akci je známý, popsaný a zdokumentovaný jev. Jsem za něj rád.

Ze suterénu ke mně doléhají dunivé rány, jak se Milice pořád snaží vyrazit dveře do sklepů. Jak dlouho jim tak asi ještě může trvat, než jim dojde, že bez výbušniny nic nepořídí? No nic, aspoň si nemusím dávat takový pozor na hluk.

Podél zdi dojdu k vratům, zvednu nočník, na něj je venku už moc světla z pouličního osvětlení, nechám si dole jen termo a sám ve stínu začnu opatrně obhlížet

okna naproti přes ulici. Nejdřív to vypadá fajn, ale pak ho najdu. Třetí patro prakticky uprostřed bloku. Ode mě asi tak pětadvacet metrů. Ani se nesnaží moc krýt, je prostě opřený o parapet s hlavní pušky vystrčenou z okna. Ale jestliže má kontrolovat celou ulici, ani moc jiných možností nemá. Kdyby se zasunul víc do místnosti, přišel by o rozhled do stran. Takže je tu sám. Kdyby měl někde poblíž parťáky, rozdělili by si perimetr a tenhle maník by se víc zašoupnul, aby nebyl tak na ráně. Trochu si ho v termu přiblížím, jestli to náhodou není jen zvědavý civil s flintou, ale není. Pruhy na tričku hovoří jasně. Dokonce ho i poznám. Stará garda, Křestnínevím Vomáčka, shodou okolností majitel army shopu, který vybavil Sousedské milice těmi jejich pruhovanými uniformami, původně tričky ruské armády. Takže tudy ne.

Vrátím přiblížení terma zase na jedna ku jedné a přesunu se k vitrážovým dveřím na dvůr, potažmo do skleníku. Jsou zavřené, ale dva poletující konce cigaret vidím i přes sklo. Závan kouře, mimochodem našeho vlastního letenského tabáku, ucítím díky několika vyraženým tabulkám hned vzápětí. Takže tudy taky ne.

Opatrně vyjdu do druhého patra, nad střechu skleníku. Musím vlézt do opuštěného bytu, abych se dostal k oknům do vnitrobloku. Jedno je příhodně otevřené. Najít světlý flek, ze kterého se vyklube Pruhovanej hlídkující v protějším činžáku, je dílem okamžiku. Takže ani tudy ne. Přelézt z okna do okna vedlejšího domu byla poslední možná cesta. Nekrvavá.

Fajn. Sladit výstřel s těmi ránami ze sklepa, trefit přes dvůr támhletu hlídku a pak nad hlavami těch dvou kuřáků dole přelézt? Při troše štěstí, proč ne. Ale ten dole přes ulici je blíž. Tamtadadá, gratulujeme panu Vomáčkovi k umístění na prvním místě!

O chvíli později už mu špendlím tečku kolimátoru na čelo. Zaposlouchám se do dunění ze sklepa. Má pravidelný rytmus, takže nebude těžké s ním zesynchronizovat výstřel. Nemusím na sebe zbytečně upozorňovat, že? Takže tři, dva, pal! Vomáčkova hlava v jasně světlém cákanci krve zmizí z okna, jeho flinta ho následuje, potud dobrý. Ale ta parta ze sklepa se na to zrovna na „pal“ vysrala. Takže můj výstřel třeskne hezky do ticha. Tamtadadá, gratulujeme panu Dobiášovi ke krásnému druhému místu! Kurva. Za chvíli tu máme ty kuřáky ze dvora. Pryč!

Už když vybíhám z průchodu na ulici, vím, že je to špatně. Měl jsem se nejdřív opatrně podívat. Ale opatrně po tom výstřelu? A počkat si u toho na ty dva ze dvora? Někdy správná možnost prostě neexistuje a můžeme si vybírat jen z těch špatných. Každopádně frajera v červeně pruhovaném tričku, který stojí hned vedle vrat, a ještě překvapeně čumí ke vchodu a vyhodnocuje situaci, naberu čelně. Jak padáme na chodník, já se ho snažím střelit kamkoli do trupu, ale on bleskově reaguje a odklání mi ruku se zbraní bokem, takže dvě kulky skončí neškodně ve zdi. Ještě v pádu chytí druhou rukou mého shadowa za hlaveň a za třesknutí dalšího výstřelu mi ho vytrhne z pazoury. Sakra, nějakej silnej. Ale ani já nejsem žádný vořezávátko, takže než skončíme na chodníku, aspoň mu

ho úderem do pažby zase vyrazím, protože by byla fakt ostuda nechat se sejmout vlastní pistolí. Zatímco moje čézeta rachotí po dlažebních kostkách kamsi do prdele, my začneme na zemi předvádět něco jako bojový breakdance. Jeden druhého se snažíme úderem do citlivého místa aspoň na okamžik zpomalit, zároveň vydolovat nějakou zbraň, současně se tomu druhému pokoušíme zabránit se k nějaké zbrani dostat a kryjeme se před jeho údery. A aby toho nebylo málo, do toho se ještě snažíme postavit na nohy. A protože to je příliš věcí najednou, ani jeden z nás všechno z toho nezvládne. Mně se sice povede docílit pokleku à la „Vezmeš si mě, drahá?“, v ruce místo krabičky s prstýnkem nůž ESEE-6 s šestnáctiapůlcentimetrovým černěným ostřím, ale červené triko použije holé ruce a sundá mě děsivou pumelenicí do spánku a to je, musím uznat, ještě lepší. Vezmu druhou o zeď a na chvíli vidím jen černo, ve kterém, nekecám, poletují jiskřičky. Do toho mi ještě, jak se složím na chodník, škorpion na zádech a glock vzadu za kalhotami pěkně polechtají páteř, takže jsem na moment po všech stránkách paralyzovaný. Na docela důležitý moment. Když se obraz zase vyladí, čumím do temného otvoru revolveru, tipnul bych si ráže tak .90 APC. Takhle zblízka a do tak velké a černé díry jsem nikdy nekoukal.[2] Snad že všichni říkali, že se to kvůli bezpečnosti nemá. Copak to ten blb neví, že to není bezpečné? Ale blb nade mnou klečí a vítězoslavně se na mě šklebí. Z ruky, kterou svírá to dělo, mu odkapává krev, jak mu ji natrhla moucha mého shadowa, když ho při

[2] Tak koukal, ale to sem teď nepatří.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Boží mlýn s turbem 2**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.